

4. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

Ἡ « Κυριακή προσευχή », πού εἶδαμε στό προηγούμενο κεφάλαιο, βρίσκεται στό τμήμα τοῦ Εὐαγγελίου, πού λέγεται : Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Χριστοῦ. Μιά μέρα, πού τὰ πλήθη εἶχαν κατακλύσει τίς πλαγιές ἐνὸς βουνοῦ, ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκη μὲ ζωντανό, ὅπως πάντα, τρόπο γιὰ τὴ συμπλήρωση τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου μὲ τὸ δικό Του νόμο, τὸ νόμο τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία εἶναι ἡ τελειότερη θρησκευτικὴ διδασκαλία, πού δόθηκε ποτὲ στοὺς ἀνθρώπους. Δείχνει, μὲ ἔντονο τρόπο, τὴ διαφορὰ ἐκείνων πού δίδασκαν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἔρχεται τώρα ὁ Χριστὸς νὰ φέρῃ σὰ μήνυμα στοὺς ἀνθρώπους. Στὴν παλιὰ ἀντίληψη « ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος » ὁ Χριστὸς ἔρχεται νὰ πῇ : ὅποιος σὲ ραπίσει « ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην ». Ἄν κάποιος δηλαδὴ σὲ κτυπήσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα μάγουλο, γύρισε ἀτάραχος καὶ γαλήνιος νὰ σὲ κτυπήσῃ κι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐδῶ δὲν καταδικάζει ἀπλῶς τὴν ἀντεκδίκηση ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ μᾶς ὑποδεικνύει κι ἓνα τρόπο καλοσύνης καὶ ἀνεξικακίας, μὲ τὸν ὁποῖο μπορούμε νὰ αἰφνιδιάσωμε τὸν ἄλλον, ὅταν μὲ σταθερότητα καὶ ἡρεμία τοῦ προσφέρωμε καὶ τὸ ἄλλο πλευρὸ τοῦ προσώπου μας. Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, τὸ χέρι, πού ἔρχεται ὀρμητικὸ νὰ μᾶς κτυπήσῃ, νὰ μείνῃ ἀναποφάσιστο καὶ μετέωρο.

Μιά ἄλλη ἀντίθεση τοῦ παλίου νόμου μὲ τὸν καινούριο εἶναι στό σημεῖο πού ὁ παλιὸς ὀρίζει τὸ « ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου ». Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ παράγγελμα, ὁ Χριστὸς ἔρχεται νὰ δώσῃ τὴ δική του « καινὴ », δηλαδὴ καινούρια, ἐντολή, τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. « Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς ». (Ματθ. Ε, 44). Δηλαδὴ, « ἐγὼ ὅμως σᾶς λέω, πὼς πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε ἐκείνους πού σᾶς μισοῦν, νὰ εὐλογῇτε ἐκείνους πού σᾶς καταριοῦνται καὶ νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὴ σωτηρία ἐκείνων πού σᾶς βασανίζουν καὶ σᾶς καταδιώκουν ».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νὰ ἀνταποδώσωμε μὲ τὸ καλὸ τὸ κακό, μὲ τὴν ἀγάπη μας τὸ μῖσος τοῦ ἐχθροῦ μας. Γιατί,

ὅπως λέει ἓνας μέγας συγγραφέας, ὁ ἐχθρός μας ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης μας.

5. ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ μᾶς δίνει ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀναλυτικὰ καὶ μέ ἓναν ποιητικὸ τρόπο τὴν ἀξία τῆς ἀγάπης, εἶναι ὁλόκληρο τὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἄς δοῦμε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο κείμενο:

«(1) Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. (2) Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. (3) Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. (4) Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, (5) οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, (6) οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ. (7) Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. (8) Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. . . (13) Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων, ἡ ἀγάπη».